

Meditacions: Dijous després del II diumenge d'Advent

Reflexió per meditar en el dijous de la segona setmana d'Advent. Els temes proposats són: necessitat de la purificació interior; la puresa de cor; l'amor s'encén i creix en l'oració.

«EN VERITAT US ho dic: entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista» (*Mt* 11, 11). Aquestes paraules de Jesús que llegim en l'evangelí de la Missa d'avui han estat custodiades fidelment per l'Església, que des dels

orígens ha venerat de manera particular el Precursor. Ho podem veure, per exemple, en la litúrgia, que en celebra amb solemnitat el naixement, ja que està íntimament relacionat amb el misteri de l'encarnació de Crist.

També els quatre evangelis donen relleu a la figura de sant Joan Baptista. És l'últim dels profetes, el que conclou l'Antic Testament i apunta el Nou, anunciant Jesús, el Messies, l'Anyell de Déu. El seu pare, Zacaries, quan va recuperar la parla que havia perdut per la seva inicial falta de fe, va lloar Déu amb el *Benedictus*, aquella oració que resulta especialment significativa en aquest temps litúrgic: «I a tu, infant, et diran profeta de l'Altíssim, perquè aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins; faràs saber al poble que li ve la salvació, que li són perdonats els seus pecats.» (Lc 1, 76-77). Així manifestava la missió

que hauria de tenir Joan: fer més fecunda l'arribada de Jesús, ja propera, cridant a la penitència i a la conversió dels cors.

Per poder descobrir Crist cal una certa purificació. «Demana al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, i a la teva Mare, que et facin conèixer-te i plorar per aquest munt de coses brutes que han passat per tu, deixant —ai!— tant de pòsit... —I alhora, sense voler apartar-te d'aquesta consideració, digues-li: dona'm, Jesús, un Amor com a foguera de purificació, on la meva pobra carn, el meu pobre cor, la meva pobra ànima, el meu pobre cos es consumeixin, netejant-se de totes les misèries terrenals... I, ja buit del tot el meu jo, omple'l de Tu: que no m'aferri a res d'ací baix; que em sostingui sempre l'Amor»^[1].

«JO SOC EL SENYOR, el teu Déu, que et dono la mà i et dic: “No tinguis por: jo t'ajudo”» (*Is 41, 13*). Aquestes paraules del profeta Isaïes, en la primera lectura de la Missa, ens recorden que, en l'esforç per disposar-nos millor per rebre Jesús, el més important és la nostra confiança en l'ajuda que ens vindrà de la gràcia divina. És Déu qui ens transformarà si som dòcils a les seves inspiracions. Així sorgirà en el nostre cor una vida nova, es regenerarà el que potser fins aquell moment restava estèril en nosaltres. Podrem assaborir, feta realitat en la nostra ànima, aquella dolça promesa del Senyor: «dalt les muntanyes més àrides faig néixer rius, faig néixer fonts dintre les valls i estanys en el desert, en la terra eixuta traspua l'aigua» (*Is 41, 18*).

Déu ens concedirà la seva gràcia com aquells rius destinats a vivificar els camps. En aquest misteriós teixit

entre la nostra voluntat i la seva, a nosaltres ens correspon desitjar i acollir, traient els obstacles que podrien ofegar el fruit: «Jesús, que el meu pobre cor sigui hort segellat — demanem amb sant Josepmaria—; que el meu pobre cor sigui un paradís, on hi visquis Tu; que l'Àngel de la meva Guarda el custodïi, amb espasa de foc, amb la qual purifiqui tots els afectes abans que entrin en mi; Jesús, amb el diví segell de la teva Creu, segella el meu pobre cor»^[2].

Desitgem estimar el Senyor de tot cor i, per això, li demanem que ens ajudi a millorar el que encara ens allunya de tenir els seus mateixos sentiments: faltes de caritat i misericòrdia davant els altres, egoisme, indiferència... Demanem, doncs, l'auxili de la gràcia per netejar el nostre cor: «Aquest do es va donar a aquells que el van demanar, a aquells que el van voler, als que van treballar per rebre'l»^[3]. La crida a

purificar el cor que l'Església ens dirigeix en l'Advent no és una simple absència de contaminació. Es tracta d'una cosa radicalment diferent, molt més atractiva i que és a l'abast de tots: volem purificar el nostre cor — demanant-ho al Senyor amb humilitat— per identificar cada vegada més el nostre cor amb el cor de Crist.

.....

«ELS CRISTIANS estem enamorats de l'Amor: el Senyor no ens vol eixuts, encarcerats, com una matèria inerta. Ens vol impregnats del seu afecte!»^[4]. Per omplir d'amor diví el nostre cor cal la pregària constant, com demanem en l'oració col·lecta de la Missa d'avui: «Desvetlleu, Senyor, els nostres cors a preparar els camins del vostre Unigènit; així, gràcies a la seva vinguda, podrem servir-vos amb cor renovat». Per la nostra part,

hem de procurar «obrar i viure i morir com a enamorats»^[5], fent nostra aquella oració de sant Josepmaria: «Senyor! Concedeix-me ser tan teu que, ni els afectes més sants no entrin en el meu cor, si no passen pel teu Cor ferit»^[6].

La litúrgia d'Advent repeteix amb freqüència l'anunci urgent: El Senyor ve i cal preparar-li un camí cada vegada més ample, una morada cada vegada més neta, un cor cada vegada més disposat. No obstant això, per a una persona enamorada esperar és poc; l'amor porta a sortir a la recerca. Per això, des d'ara, volem que es concreti en un propòsit per sortir al seu encontre en l'oració, amb mostres d'afecte, com van fer la Verge Santíssima i sant Josep. Volem trobar Jesús en les nostres manifestacions de pietat durant la jornada per dir-li que l'estimem, que ens dolen les nostres infidelitats, que estem impacients per rebre'l.

Déu premiarà l'esforç per acostar-nos a Ell perquè, com recitem en el salm d'avui, «El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor» (Sl 145, 8). Ell ens donarà un cor més lliure, més enamorat, que desbordi pau i alegria a tots els que ens envolten. Per a major certesa de ser escoltats, acudim a Maria, Mare del Bell Amor, seguint el consell que ens dona sant Josepmaria: «Has de dir a la Mare de Déu, ara mateix, en l'acompanyada soledat del teu cor, parlant sense temor de paraules: Mare meva, aquest pobre cor meu algunes vegades es rebel·la... Però si tu m'ajudes... —I t'ajudarà, per tal que el guardis net i continuïs pel camí on Déu t'ha cridat»^[7].

^[1] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 41.

^[2] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 412.

[3] Sant Jeroni, *Comentari a l'evangeli de Mateu*, 3, 19, 11.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 183.

[5] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 988.

[6] Ibid, núm. 98.

[7] Ibid, núm. 315.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dijous-despres-del-ii-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dijous-despres-del-ii-diumenge-dadvent/) (10/01/2026)